

Een Weerzien.

een streelende bedwelming. De zinnelijkheid, die zoo lang bij haar gesluimerd had, ontwaakte in hevig verlangen naar zijn kussen, den warmen druk van zijn lichaam tegen het hare. Aan Henri Heerlen dacht ze bijna niet meer. Een enkele maal dook de herinnering aan hem op uit haar geluk-lichte gedachten.

Zoo een avond, toen ze samen wandelden, Willem en zij. Ze had hem geplaagd, dat hij zoo dik werd, zoo dik en zoo lui. Hij kon haar niet dit heuveltje opdragen tot naar boven, wedde ze. Hij lachte en tilde haar op, en hijgend van 't lachen en de inspanning lukte 't hem de teere vracht tot boven te krijgen, waar hij ze liet vallen op een bank onder een beukeboom. Tot belooning eischte hij vreeselijk veel kussen, en ze gaf ze hem, zeggend dat zoo'n opofferende daad bijna niet te beloonen was. Ze zat op zijn knie, en keek over zijn schouder tegen den boom aan. En plotseling zag ze daarin gesneden, duidelijk zichtbaar, schoon wat vergeeld al, de letters H. H., en opeens kwam in haar gedachten hoe ze met hun drieën, Henri, Klara en zij, hier gezeten hadden, 't vorige jaar, een zomeravond, zoel als deze in lente. Ze wist, dat haar naam er ook in gesneden stond, aan den anderen kant. Ze wou aan dien avond niet denken, nooit meer. Ze boog haar hoofd naar Willem en kuste hem hartstochtelijk, maar haar oogen opslaande, zag ze weer die letters in den bruin-gladden bast. 't Was hier niet uit te houden, o God nee.

— Kom, Willem, zei ze smeekend, laten we naar huis gaan, 't begint al laat te worden. . . .

— — — — —
Toen kwam de drukte van vóór het huwelijk, het gereedmaken van het uitzet, 't huren van het huisje in 't stadje, waar Willem de kassiersfirma zou vertegenwoordigen, 't koopen van de meubels, de gordijnen, de tapijten en eindelijk 't huwelijk zelf, in zenuwachtig geluk en verlangen tegemoet gezien. . . .

De eerste maanden van 't huwelijk, een roes van zinnelijke liefde, en toen 't groote, lang begeerde geluk: 't zich-moeder-voelen. . . .

De maanden van zwangerschap moest ze veel rust nemen, zat ze vaak heele middagen

voor 't raam in de beneden-voorkamer, somber en laag, te werken aan kleertjes voor het verwachte kindje. Zoo op een regendag, triestig en vuil. Lekkend trilden de druppels uit het zware, doordrenkte loof van de linde-boomen en langs den glibberig-vuilen schilferbast op de glad-glimmende straatsteenen.

Aan den overkant sijpelde de gootsteenpijp zijn eeuwig-loopend straaltje in het doode water van de gracht. . . . Een misère, een ellendige bedrukking hing over alle dingen. En opeens dacht ze weer aan Henri Heerlen. Dien morgen had ze zijn naam in de krant gelezen. Hij was ondertrouwd met Bertha van Geldorp. Wie was dat meisje? In Amsterdam woonde ze, had ze gezien. Verder wist ze niets van haar. Henri Heerlen, Bertha van Geldorp, gedurig hoorde zij die namen klanken in haar hoofd. . . . God, wat had ze hem liefgehad! En die ander die zijn vrouw zou worden? Vroeger had 't haar altijd geschenen of hij één was met haar gedachten, of ze nooit zou kunnen ophouden aan hem te denken. En nu? Een vreemde was hij voor haar geworden. Ze wist niets van zijn doen, van zijn leed of zijn vreugde. God, hoe wreed toch, dat ijdel begeeren van wat men lief heeft. . . . Dwaasheid was het, aan hem te denken. Ze moest de gedachten aan hem heelemaal bannen uit haar hoofd. . . . Ze mocht niet meer aan hem denken, ze had een ander lief, hem niet meer. Was 't wel zoo? . . . Ze stond op en haalde uit het bureautje, 't meubeltje van haar meisjeskamer, dat nu boven, vergeten, in een hoekje stond. 't pakje waarin de herinneringen aan Henri. Ze herlas zijn brief, den vreemden brief. . . . ze doorbladerde *De Kleine Johannes*. . . . Willem wist niets van dit kleine bezit. Ze had hem verteld, dat Henri Heerlen een goede vriend van Klara en van haar geweest was, meer niet. In 't begin had ze niet gedurfd, later Henri vergeten in haar drift van passie, en nu de herinnering aan hem weer sterker opstond, zijzelve bevreesd zag naderen de uren van verlangen naar vroeger, deinsde ze erger dan ooit terug voor een bekentenis. . . . Neen, liever strijden tegen die dwaze herinnering van liefde. Ze was immers gelukkig met Willem, ze verlangde immers